Annus X - Vol. X 1 Octobris 1918 Num. 10

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

APOSTOLICAE SUB PLUMBO LITTERAE

DE ERECTIONE CONCATHEDRALIS RECIFENSIS IN BRASILIA.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Cum urbs *Recife* in Brasilia tum incolarum numero rerumque commerciis, tum politica auctoritate, qua civilis gubernii de Pernambuco suprema sedes, in eo Statu et in Olindensi archidioecesi sit facile princeps, et his de causis a multo iam tempore venerabiles fratres Archiepiscopi Olindenses opportunum ac necessarium duxerint in ea urbe, quae de caetero Olindensi civitati proxime adiacet, suum constituere domicilium, ibique quoque maxima canonicorum pars inhabitet: visum est expedire ut haec rerum conditio, quae de facto viget, canonica aliqua provisione sanciatur ratàque habeatur.

Quapropter, votis adhaerentes venerabilis fratris Sebastiani Leme a Silveira Cintra, hodierni Archiepiscopi Olindensis, quibus accessit suffragium venerabilis etiam fratris Apostolici Nuntii in Brasilia, de consulto Sacrae Congregationis Consistorialis, Nos statuimus et decernimus ecclesiam S. Petri in Recifensi civitate ad Concathedralis honorem et dignitatem evehere, ita nempe ut Archiepiscopus Olindensis valeat sacras pontificales functiones ibidem pro opportunitate peragere

aeque ac in Metropolitana Ecclesia Olindensi, et ibidem quoque residere una cum canonicis Olindensibus, qui in Concathedrali S. Petri, sicut in veteri Metropolitana Ecclesia Olindensi, pro temporum opportunitate, convenire et sacras functiones, iuxta modum de hodierni archiepiscopi consensu determinandum, peragere poterunt et debebunt.

Archidioecesis autem in posterum nomen assumet Olindensis et Recifensis.

Quae etiam hisce litteris, apostolica auctoritate, a Nobis decreta sunt, suppleto quorum intersit, vel sua interesse praesumant, consensu, nulli hominum, ullo unquam tempore, infringere, aut iis repugnare vel quomodolibet contraire liceat. Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis.

Ad haec autem omnia exsequenda deputamus venerabilem fratrem Hyacinthum Angelum Scapardini, archiepiscopum titularem Damascenum et in Brasiliana Republica Apostolicum Nuntium, eique tribuimus necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, alium virum in ecclesiastica dignitate constitutum, imprimis ipsum Olindensem Archiepiscopum, simulque definitive pronuntiandi super quavis difficultate vel oppositione in exsecutionis actu quomodolibet oritura, cum onere ad Sacram Congregationem Consistorialem intra sex menses, fidem, authentica forma exaratam, absolutae exsecutionis huius Nostri mandati transmittendi, ut in eiusdem S. Congregationis archivo asservetur.

Decernimus denique has praesentes Litteras valituras contrariis quibuslibet, etiam peculiari et expressa mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo decimo octavo, die vigesima sexta mensis iulii, Pontificatus Nostri anno quarto.

O. Card. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

C. Card. DE LAI
S. C. Consistorialis Secretarius.

Ludovicus Schüller, *Protonotarius Apostolicus.*
Leopoldus Capitani, *Subst. Reg. ex spec. deleg.*

Loco ✠ Plumbi.
Reg. in Canc. Ap., vol. XVII, n. 18.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

RESTITUTIO IN ABBATIAM SUI IURIS ABBATIAE OTTENBURANAE ORDINIS SANCTI BENEDICTI.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Constat apprime perantiquum monasterium Ottenburanum, vulgo Ottobeuren, ad Ss. Alexandri et Theodori martyrum, Ordinis S. Benedicti, intra limites positum dioecesis Augustanae in provincia Suebia hodierni regni Bavarici in Germania, fundatum fuisse anno reparatae salutis DCCLXIV. Compertum quidem est, hoc coenobium plusquam mille personas religionis cultu, animarum studio, scientiarum copia, bonarum artium ornamento, iuvenum institutione ac disciplinae vigore floruisse; illique, nunquam intermissa serie, quinque super quinquaginta Abbates praefuisse, qui ut veri monasticae familiae sponsi ac patres, etiam gravissimis reipublicae et Ecclesiae temporibus, fidem catholicam et legiferi Benedicti Patris spiritum integre servarunt. Postquam vero teterrima gliscente tempestate, anno MDCCCII etiam monasterium Ottemburanum a civili gubernio suppressum et Bavariae regno addictum fuit, non ignoramus, annuente episcopo Augustano, monachos illos, non obstante temporum angustia, eadem in domo religiosa in vita monastica perseverasse. Et sane ad annum usque MDCCCVII illos rexit eorum abbas Paulus Alt, qui ante suppressionem monasterio enunciato praefuerat, eoque vita functo, praefectus eis fuit a Vicariatu Generali episcopi Augustani pater Maurus Tyerabeud, quo mortuo die VII martii anno MDCCCXVIII in monasterii regimen pater Willibaldus Staader successit. Quum vero idem anno MDCCCXXXI universae carnis viam regressus est, unus in vetusto monasterio Pater Basilius Miller mansit superstes ad felicem usque novi monachorum coetus adventum, qui evenit anno MDCCCXXXV. Interea enim anno MDCCCXXXIV munificentissimus Bavariae rex Ludovicus I, ex inito cum hac S. Sede Apostolica concordatu anno MDCCCXVII, restitutis in Bavaria Ordinis S. Benedicti monachis, in civitate Augustana ad S. Stephani monasterium, nec non antiqui Ottenburani monasterii aedes adsignaverat. Auctore simul eodem Ludovico rege et instante Ignatio Alberto de Riegg, episcopo Augustano, Gregorius PP. XVI rec. me. Praedecessor Noster, Apostolicis Litteris die XIX mensis maii

anno MDCCCXXXV datis, dictum coenobium ad S. Stepnani Augustae Vindelicorum in monasterium Ordinis S. Benedicti erexit, eique praefecit in Abbatem Barnabam Stuber, iam in Ottenburano monachum. Praeterea ipse Praedecessor Noster dicto Abbati ad S. Stephani eiusque in munere successoribus perpetuum in modum concessit atque indulsit, ut pontificalibus insignibus uti aliisque omnibus iuribus, privilegiis atque indultis libere ac licite frui possent ac valerent, quibus Abbates monasterii Ottenburani legitime uti ac frui poterant. Cum autem in praefatis Apostolicis Litteris nulla alia mentio facta fuisset antiqui monasterii Ottenburani, illud ad hodiernos usque dies Prioratus simplex mansit, in quo in praesentia degunt quinque sacerdotes et sexdecim fratres conversi, omnes professi monasterii Augustini ad S. Stephani, quibus praeest Prior claustralis ab Abbate Augustano omnino dependens. Relatum vero est ad Nos his temporibus, ex auspicato adiuncta verum ita in melius esse, mutata ut nihil obstare videatur, quin vetus Ottenburanum monasterium tamquam in sui iuris monasterium iterum instauretur. Etenim ecclesia Ottenburana, quae inter celeberrimas atque amplissimas totius Germaniae merito numeratur, non minus quam antiquum ingentis molis monasterium ecclesiae continens, adhuc immota manent ac minime fatiscunt: et licet aedes ipsae civilis gubernii regni Bavarici sint propriae, nihilominus idem Bavariae rex Ludovicus I tum ecclesiae, cum monasterii usum liberum Monachis Benedictinis in perpetuum concessit. Insuper pro monastica familia convenienter alenda congrua dotatio praeebat, tum e fundis, tum e patrimonialibus summis earumque redditibus percipienda. Sperandum quidem est, fore ut complures e religiosis viris, iam dicto in monasterio degentibus, stabilem in ipso sedem ponant, nec non ut frequens tyronum numerus, e vicinis provinciis ardore fidei praecellentibus, ad idem monasterium, postquam denuo canonice erectum fuerit, properent. Accedit ad haec quod universum Abbatiale S. Stephani Capitulum nec non dilectus filius Schaeftlariensis abbas Sigibertus Liebert, Congregationis Benedictinae Bavaricae Praeses, una cum ceteris ipsius Congregationis Praesulibus, item venerabilis frater Maximilianus de Lingg, episcopus Augustanus, immo et ipse dilectissimus in Christo filius Noster Ludovicus III Bavarorum rex inclytus, salutari proposito monasterii Ottenburani instaurandi summopere faveant et plaudant. Horum vota, supremo lumine implorato, Nobis exhibenda nuper curavit dilectus filius hodiernus Abbas Monasterii ad S. Stephani Augustae Vindelicorum Ordinis S. Benedicti; Nosque, quibus nihil potius est quam ut vetusta et gloriosa monumenta catholicae religionis ad pristinum decus revocentur, optatis his annuendum ultro liben-

terque existimavimus. Quapropter, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi praepositis pro Regularium negotiis pertractandis, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi, perpetuumque in modum, haec quae infrascripta sunt statuimus. - I. Ottenburanam Abbatiam cum omnibus iuribus ac privilegiis olim ipsi concessis restituimus, eamque tamquam sui iuris Abbatiam cum proprio tyrocinio Congregationi Benedictinae Bavaricae unimus, nec non privilegiorum et favorum dictae Congregationi concessorum participem facimus, salvis in omnibus iuribus, privilegiis atque indultis quae per Literas Apostolicas die XIX mensis maii anno MDCCCXXXV datas, perpetuum in modum Abbatibus ad S. Stephani concessa sunt. - II. Plenam Ottenburanae Abbatiae sic per nos restitutae administrationem una cum nominatione Prioris claustralis, ceterisque iuribus quae ad Abbatiae regimen spectent, committimus hodierno Abbati Monasterii ad S. Stephani Augustae Vindelicorum Ordinis S. Benedicti, eiusque legitimis in memorati S. Stephani Abbatia successoribus, tamquam Administratoribus Apostolicis, usque dum religiosa familia Abbatiae Ottenburanae tanta, Deo favente, incrementa susceperit, ut proprius Abbas eidem institutae Abbatiae praefici possit. - III. Abbatia Ottenburana, per illud temporis spatium quo ab Abbate S. Stephani administrabitur, ad Capitulum Generale Congregationis Benedictinae Bavaricae mittere teneatur cum pleno suffragii iure, praeter deputatum a conventualibus eligendum, alterum monachum a supradicto Abbate nominandum. Etenim cum, iuxta Benedictinae Congregationis tabulas, consultum sit ut ad Capitulum, praeter deputatum conventus, Superior vocetur uniuscuiusque monasterii sui iuris, quum Abbas S. Stephani propriae Abbatiae partes in Capitulo agat, expedit ut alius religiosus vir, Superioris monasterii Ottenburani partes gerat, Capituloque intersit ibique ferat votum. - IV. Abbati Praesidi Congregationis Benedictinae Bavaricae, ipsoque impedito illi qui iuxta Congregationis statuta vices ipsius gerit, committimus installationem Abbatis S. Stephani, tamquam Administratoris Apostolici, in Abbatia Ottenburana: et volumus pariter, ut ipse Abbas administrator, quando primum opportunum tempus advenisse, omniaque a sacris canonibus praescripta adesse iudicaverit, ab administratione se abdicet et primum Abbatem Ottenburanum, audito Conventus voto et rebus cum Regio gubernio apte compositis, nominet, nominatumque Sanctae huic Apostolicae Sedi rite confirmandum praesentet. - V. Concedimus denique Abbati S. Stephani, ut quos idoneos iudicaverit ex monachis et conversis propriae Abbatiae Augustanae, sive nunc Augustae Vindelicorum, sive iam in Ottenburano monasterio degant, Abbatiae sic restitutae adsignet, ita

tamen ut, elapso a restitutione Abbatiae Ottenburanae quinquennio, liberum ipsis sit aut stabilem in Ottenburana supradicta Abbatia sedem firmare, aut ad propriam Abbatiam Augustanam, si malint, redire. Haec statuimus, praecipimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, dictaeque Ottenburanae Abbatiae sic per Nos restitutae nunc et in posterum plenissime suffragari: sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque omnibus speciali licet atque individua mentione ac derogatione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die II iulii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

RESTITUTIO IN ABBATIAM MONASTERII CIRICIENSIS ORDINIS CISTERCIENSIUM IN TARNOVIENSI DIOECESI.

BENEDICTUS PP. XV

Ad futuram rei memoriam. — Constat sane monasterium Ciriciense loci vulgo *Szezyiziic* Ordinis Cisterciensis in dioecesi Tarnoviensi, iam inde ab anno fundationis, nempe MCCXXXXIV fuisse Abbatiam: eique ad annum usque MDCCXXXIV, non intermissa per saecula serie, Abbates praefuisse. Illo quidem anno, ereptis per nefas publicatisque Abbatiae bonis, deturbati a pristina sede, in aliam Ordinis Abbatiam secesserunt monachi, donec anno MDCCCLXV, parte bonorum redempta feliciter, ad vetus Ciriciense monasterium denuo religiosi viri convolarunt. Ex eo tempore usque in praesens conventum illum Priores Regentes moderati sunt: nunc vero cum dilectus filius Theodorus Magiera, Prior Regens, suo et alumnorum omnium nomine, enixas Nobis preces humiliter adhibuerit, ut eidem Ciriciensi monasterio Abbatiae titulus per Nos restituatur; Nos, probe noscentes res communitatis illius adeo convaluisse, ut peropportunum videatur consilium diuturnis atque iteratis

eiusdem religiosae familiae votis obsecundare, haec, quae infrascripta sunt, decernenda existimavimus. Nimirum, omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi praepositis pro Religiosorum Sodalium negotiis pertractandis, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi, monasterio Ciriciensi Ordinis Cisterciensis in dioecesi Tarnoviensi, quem semper, uti memoravimus, habuit, Abbatiae titulum restituimus, ita ut ad canonicam electionem Abbatis, iuxta statuta Ordinis, procedi valeat. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare et permanere, suosque plenarios atque integros effectus sortiri atque obtinere, eidemque monasterio sic in Abbatiam per Nos restituto nunc et in posterum plene suffragari: sicque rite iudicandum esse ac definiendum: irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque constitutionibus et sanctionibus apostolicis, ceterisque omnibus in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die VI iulii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

PLENARIAE IN PERPETUUM INDULGENTIAE CONCEDUNTUR UBIQUE TERRARUM SODALIBUS DOMINI INFANTIS IESU SUB TITULO PRAGENSIS.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Benigne annuentes oblatis Nobis precibus a Procuratore Generali Ordinis Carmelitarum Excalceatorum, collatisque consiliis cum dilecto filio Nostro S. R. E. Cardinali Maiore Poenitentiario, de omnipotentis Dei misericordia ac Bb. Petri et Pauli Apostolorum Eius auctoritate confisi, omnibus et singulis nunc et in posterum existentibus sodalibus Domini Infantis Iesu sub titulo Pragensis, ubique terrarum, qui die quo festum sodalitatis celebratur, quotannis, admissorum sacramentali confessione expiati et coelestibus epulis refecti, propriam, si exstet, sodalitii ecclesiam, secus quodvis publicum templum sive sacellum, a medietate praecedentis diei ad mediam usque noctem festivitatis eiusdem, devote visitent, ibique pro christianorum principum concordia, haeresum extirpatione, peccatorum conversione

ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effundant, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem, quam etiam animabus fidelium in purgatorio detentis per modum suffragii applicari posse, misericorditer in Domino concedimus et largimur. Commoditati autem sodalium eorundem benigne prospicientes, cum pluribus in locis exercitium menstruum sodalitatis proprium non die vicesimo quinto mensis, sed alio, locum habeat, largimur, ut ipsa die sodales, qui illo exercitio adsistunt, indulgentias quo die vicesimo quinto concessas lucrari licite queant, dummodo quae iniuncta sunt pietatis opera in Domino rite peregerint. Insuper facultatem facimus, concessionem hanc Nostram in sodalitatis summario, dummodo idem iam sit rite adprobatum, inserendi. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem ut praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis ac sigillo personae in ecclesiastica dignitate vel officio constitutae munitis eadem prorsus fides adhibeatur quae adhiberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris die XXII iulii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

ECCLESIA B. M. VIRGINIS IN COELUM ASSUMPTAE CIVITATIS RAVELLO, IN ARCHIDIOECESI AMALPHITANA, ERIGITUR IN BASILICAM MINOREM CUM ADNEXIS TITULO PRIVILEGIIS.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Illustri in civitate cui nomen *Ravello* Amalphitanae archidioecesis intra limites, vetustate non minus quam ornatu et amplitudine conspicua eminet ecclesia, quae olim cathedralis fuit, Deo in honorem Deiparae Virginis in coelum assumptae dicata atque consecrata. Eximiis ac variis artis operibus praestans, duplici decoratur ambone lapideo ac vermiculato pro Epistolae et Evangelio decantandis, iuxta antiquam consuetudinem in nonnullis Ecclesiis adhuc vigentem; ianuis quoque aeneis anno MCLXXXX extructis, plerisque emblematibus, figuris atque imaginibus per manus insignium artificum sive sculptis, sive pictis exornata renidet. Cathedra episcopali anno MLXXXVII a beato Victore III fundata ibidem est et apostolicae Sedi immediate subiecta,

eaque permansit ad annum usque MDCCCXVIII, atque altaris principis basilicae formam referentis, pretiosa fragmenta adhuc supersunt. Plures sanctorum et quidem insignes reliquiae eadem in ecclesia religiose asservantur, quas inter os ex brachio S. Thomae apostoli, dentes S. Matthaei apostoli et evangelistae, caput S. Barbarae virginis et martyris, necnon sanguis incorruptus et in ampulla inclusus S. Pantaleonis martyris, civitatis patroni, qui singulis annis, non sine admiratione ac devotione christiani populi turmatim confluentis, prodigiose liquescere et fluere conspicitur. Tandem huius ecclesiae iam cathedralis ad instar monumenti publici recognitae, capitulum, licet post suppressionem aedis episcopalis omniumque capitularium reddituum, ecclesiasticis officiis sacrisque functionibus perfungi nunquam destitit, atque in praesens haec omnia per novem canonicos aliosque de clero cum sacra supellectile congrua etiam nobili ad cultum et decorem domus Dei provehendum rite ac devote adimplentur. Nunc vero enunciatum Capitulum ceterusque clerus, simulque ordo municipalis et civitatis *Ravello* universus populus humillimis Nos precibus efflagitarunt, ut supradictam ecclesiam B. Mariae Virginis in coelum assumptae ad honorem et dignitatem minoris basilicae evehere dignaremur. Hasce autem preces cum ornet et cumulet venerabilis fratris Herculani Marini, archiepiscopi Amalphitani, amplissimum suffragium, Nos animo repetentes nobilis illius aedis vetustas memorias, optatis his annuendum peramanter existimavimus. Quae cum ita sint, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi pro sacris tuendis Ritibus praepositis, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi, perpetuumque in modum, ecclesiam B. Mariae Virginis sideribus receptae civitatis *Ravello* archidioecesis Amalphitanae intra fines, titulo ac dignitate basilicae minoris augemus atque cohonestamus, illique tribuimus omnia et singula privilegia atque honorificentias quae minoribus almae huius Urbis Nostrae basilicis de iure competunt. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent nunc et in posterum perpetuo suffragari: sicque in praemissis iudicandum ac definiendum esse, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXXI iulii MCMXVIII, Ponticatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

V

PLENARIAE ET PARTIALES INDULGENTIAE CONCEDUNTUR IN PERPETUUM FIDELIBUS AD TEMPLUM VIRGINIS A GRATIIS IN MONTE ARANA CONFLUENTIBUS.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Cum, sicuti ad Nos relatum, in ecclesia titulo B. Mariae Virginis de Gratiis in Monte Arana, archidioecesis Turritanae intra limites, antiqua religione exculta B. Mariae Virginis et miraculis inclyta exstet imago, ad quam potissimum mense maio ac septembri innumeri fideles turmatim confluere solent quotannis; Nos, ad augendam fidelium religionem animarumque salutem procurandam caelestibus Ecclesiae thesauris pia charitate intenti, audito dilecto filio Nostro S. R. E. Cardinali Penitentiario Maiore, omnibus et singulis fidelibus ex utroque sexu, qui singulis annis uno die mensis maii ad cuiusque lubitum eligendo, et similiter uno die ex intercedentibus a XXIX mensis augusti ad XXX^{m} mensis septembris, ad arbitrium eligendo, admissorum sacramentali confessione expiati ac caelestibus epulis refecti, praefatam ecclesiam visitaverint devote, ibique, coram Deiparae imagine, pro christianorum principum concordia, haeresum extirpatione, peccatorum conversione ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, quo ex praedictis die id egerint, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus. Praeterea fidelibus iisdem, quo per annum die, contrito saltem corde, superenunciatas ecclesiam et imaginem preces, ut superius diximus, fundentes celebrent, de numero poenalium in forma Ecclesiae solita septem annos totidemque quadragenas expungimus. Tandem largimur fidelibus iisdem, si malint, liceat plenariis hisce ac partialibus indulgentiis vita functorum labes poenasque expiare. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die III augusti MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

VI

METROPOLITANUM TEMPLUM PRIMARIUM CARTHAGINENSE TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS COHONESTATUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Illustriores inter sacras Aedes, quae sive sacrorum Antistitum sanctimonia, sive Conciliorum celebritate, sive martyrum copia in historiis dilaudantur, omni procul dubio illa eminet Primaria Carthaginensis appellata. In summo veteris urbis clivi fastigio, inter paganorum templorum ruinas sacrasque recenter detectas primi aevis christiani aedes, a fundamentis erecta fere exeunte saeculo decimonono, Deo in honorem S. Cypriani episcopi et martyris et S. Ludovici regis Francorum confessoris sollemniter dicata, nobilium Gallicae nationis virorum munificentiam late praedicat. Et sane circumstantes inter agros aedes ista caput effert, christiani nominis insigne trophaeum et victoriae prius de ethnico, dein de islamitico cultu relatae splendidum monumentum. Hic cura et sollertia amplissimi viri, divinae gloriae atque aeternae hominum salutis studiosissimi, bo. me. Caroli Martialis S. R. E. Presbyteri Cardinalis Lavigerie, tituli ad S. Agnetis extra moenia, postea archiepiscopi Carthaginensis, feliciter actis effossionibus, plures et quidem ingentes Basilicae in lucem redierunt, ornatae sepulchris tertii saeculi ad quartum reparatae salutis, passim epigraphes sive epitaphia referentibus, in quibus, praeter omnigenam veritatem, formarum Crucis et D. N. Iesu Christi monogrammatis legere est, adiectos hos titulos: episcopus, diaconus, subdiaconus, acolytus, lector, exorcista, clericus, virgo sacra et saepissime vocabulum: fidelis. Perampla interior aedes, etsi enunciatae basilicae romanae ad S. Agnetis extra moenia formam aliquatenus imitetur, structuram tamen bizantino-arabicam praesefert, pulcherrime decoratam gentilibus stemmatibus descendentium e viris illis, qui in sacris expeditionibus vulgo « Cruciatis » bonum pro fide certamen strenue decertarunt. Magnificis decora artis operibus plura adsunt sacella, ubi pretiosa varioque de marmore nitent altaria. Templi autem decus adauget splendidissima theca, affabre elaborata, et in altari principe collocata, quae S. Ludovici Francorum regis et confessoris reliquias insignes recondit, itemque conspicuum monumentum, sive mausoleum, ad perennandam memoriam purpurati principis Lavigerie exstructum, qui benemerentissimus exstitit in Metropolitani templi condito

illique pro dignitate ornando, nullis laboribus parcens, donec vixit, consuluit, atque in ea sede honoris sui conditus, exspectat immutationem. Denique praecipuum, ne dicamus caelestem, templo nitorem effert Beatissimae Dei Genitricis marmoreum simulacrum, vetustissimo praegrandi anaglyfo ibidem reperto, accuratissime expressum. Virgo Dei Mater, Domina nostra Carthaginensis, ut vocant, Infantem Iesum ulnis complectens, veluti solio maiestatis assidet, atque ex illo urbis culmine, Punica olim arce, subiectam civitatem et propemodum cunctas Algeriae ac Tuneti regiones materna sollicitudine tutari benignissime videtur. Quare ad ipsius aram voti et piae peregrinationis causa frequentes ac persaepe turmatim accedunt fideles, gratiarum apud Deum sequestrae Virginis praesidium opemque imploraturi, vel ut plurimum felici successu, quod ibi appensae tabellae votivae ac donaria luculenter testantur. Quemadmodum Carthaginensi Sacrorum Antistiti fel. rec. Praedecessor Noster Leo PP. XIII primatus honoris et iurisdictionis in Africanis cunctis Ecclesiis privilegium recognitum, confirmavit, ita Metropolitano templo triginta quatuor abhinc annis noviter aedificato, Primariam aeque dignitatem ac pristinum eius Ecclesiae splendorem, per Literas sub plumbo die x mensis novembris anno MDCCCLXXXIV datas, iure restitutum idem Praedecessor Noster voluit, vestigiis adhaerens Leonis PP. IX, qui de eo Primatu sententiam rogatus, in epistolam ad Thomam Episcopum Africanum, medio saeculo undecimo, perhonorificum et gravissimum testimonium scripserat. Nil mirum igitur quod brevi annorum spatio in Primaria nova illa Aede octo episcopales consecrationes habitae fuerint, itemque templum sacra suppellectili ditiore abunde refertum sit atque indulgentiarum thesauro locupletatum, nil mirum quod eiusdem templi ordo canonicorum, qui una cum cetero clero divinis officiis muniisque ecclesiasticis ibidem in exemplum perfungitur, ab hac Sancta Apostolica Sede potioribus choralibus insignibus et privilegiis late honestatus fuerit. Haec omnia animo repetens venerabilis frater Bartholomaeus Clemens Combes, archiepiscopus Carthaginensium, Africae Primas, de honore qui templi Metropolitani cultuque augendo apprime sollicitus, ferventia quoque vota cleri populique sibi commissi humiliter depromens, enixis Nos precibus rogavit, ut primariam Aedem Metropolitanam Carthaginensem basilicae minoris appellatione ac dignitate cohonestare dignaremur. Nos autem, quibus nihil antiquius est, quam ut templum hoc, munificentiae ac pietatis praenobilis Gallicae nationis monumentum praestantissimum, singulari per Nos augeatur honoris titulo, optatis hisce annuendum ultro libentesque existimavimus. Quare, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi praepositis pro

sacris tuendis Ritibus, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi, perpetuumque in modum, templum Metropolitanum Carthaginense, Deo in honorem S. Cypriani episcopi et martyris ac S. Ludovici Francorum regis et confessoris dicatum, Decessorum Nostrorum beneficiis, ac potissimum perpetuo privilegio Primatus super totius Africae Ecclesiis honestatum, basilicae minoris titulo donamus, illique omnia et singula honorificentias ac privilegia tribuimus, quae minoribus almae huius Urbis Basilicis de iure competunt. Porro haec largimur, decernentes praesentes Litteras Nostras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque omnibus in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die v augusti MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status*.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DECRETUM

RESTITUTIONIS CAPITULI METROPOLITANI MONTIS REGALIS.

Cum cathedrale capitulum metropolitanae ecclesiae Montis Regalis in Sicilia, variis de causis sensim defecerit, ita nempe ut in praesenti unus supersit canonicus ex omnibus iis qui civilis suppressionis tempore canonicales praebendas obtinebant, nimirum archiepiscopus Dominicus Gaspar Lancia di Brolo, et cum hic rerum status privet Ordinarium de consilio et subsidio eorum qui ex iure vocati sunt ad eum iuvandum in dioecesis regimine, ideoque in detrimentum vergat boni publici; rebus omnibus in S. Congregatione Consistoriali mature perpensis, de consilio Em. Patrum, Sanctitas Sua decrevit et statuit cathedrale capitulum in metropolitana ecclesia Montis Regalis instaurare et ad normam sacrorum canonum in Codice statutorum restituere; necnon statim ac nonnulla peculiaria adiuncta quae desiderantur locum habuerint, vacantes praebendas providere. Quum autem sacerdotes ex ordine S. Benedicti qui ad eas praebendas ius certum habeant, deficiente Congregatione Sicula, non adsint, idem SSmus D. N. decrevit memoratas praebendas suo tempore conferendas esse sacerdotibus saecularis cleri, salvo iure Archiepiscopi qua antiquus canonicus, et contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex Secretaria S. Congregationis Consistorialis, die 3 septembris anni 1918.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

II

DECRETO

D'UN ORDINARIO COMUNE PEI PROFUGHI IN ITALIA.

Considerando che i sacerdoti e seminaristi profughi, o per qualsiasi causa internati, e dispersi nelle varie diocesi d'Italia, non possono comunicare coi rispettivi loro Ordinari, o possono solo farlo con difficoltà; considerando che i Vescovi del luogo di dimora non hanno su di essi tutta la necessaria autorità, la quale in ogni caso può essere elusa mutando dimora; tenuto calcolo del voto di parecchi Ordinari, in conformità al parere espresso dagli Emi Padri della S. Congregazione Concistoriale, Sua Santità ha stabilito di nominare un Prelato, il quale tenga luogo dell'Ordinario proprio ed immediato per tutti i detti sacerdoti e seminaristi in qualsiasi luogo e diocesi essi dimorino; e ciò fino a che perdurino le attuali condizioni di cose, comprendendo in questa disposizione, per uniformità di disciplina, anche i sacerdoti profughi della diocesi di Udine.

Con ciò tuttavia non si intendono rotti o diminuiti i doverosi rapporti di sudditanza che legano i sacerdoti e i seminaristi ai rispettivi loro Ordinari di origine, coi quali il Prelato dalla S. Sede Delegato si terrà, per quanto è possibile, in relazione, facendone rispettare le giuste prescrizioni e l'autorità: e nemmeno si intendono diminuiti i diritti che i sacri canoni concedono all'Ordinario locale sui chierici non propri dimoranti nella sua diocesi; ma si intende dare a tutti i detti sacerdoti e seminaristi un Superiore unico, immediato, di facile accesso ed alla cui giurisdizione niuno possa sottrarsi, ed a cui debbono ubbidire.

Con questo mezzo intende inoltre la S. Sede di meglio provvedere all'assistenza religiosa dei laici profughi e segnatamente di quelli che si trovano raggruppati in piccoli centri e che richieggono una più speciale assistenza, dando a tal fine al detto Prelato l'autorità per destinare i sacerdoti profughi, sentiti possibilmente gli Ordinari propri, ed in ogni caso i Vescovi di dimora, all'assistenza dei detti gruppi e provvedere ai loro bisogni spirituali.

Finalmente Sua Santità ha eletto a disimpegnare detto officio Mon-

signor Carlo Pietropaoli, arcivescovo titolare di Calcide, dandogli all'uopo tutte le necessarie facoltà.

Roma, dalla Segreteria della S. Congregazione Concistoriale, 3 settembre 1918.

✠ G. Card. De Lai, Vescovo di Sabina, *Segretario.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Arciv. di Cesarea, *Assessore.*

III

LINGONENSIS

DECRETUM

ERECTIONIS DIGNITATIS DECANATUS

Opportunum fore censens R. P. D. Oliverius Maria De Durfort De Civrac De Lorge, Ordinarius Lingonensis, Decanatus Dignitatem in Capitulo Cathedrali constituere, eodem Capitulo plene suffragante, id a SSmo Dño Nostro Benedicto PP. XV suppliciter petiit. Sanctitas vero Sua oblatis Sibi precibus benigne annuendum duxit; ideoque, apostolica auctoritate, in praefato Capitulo perpetuo erigit ac instituit Capitularem Dignitatem, cui *Decanatus* nomen inhaereat. Canonicus autem Decanus praeses et caput erit Cathedralis Capituli, simulque omnibus iuribus, privilegiis ac praeminentiis cohonestabitur, quibus ceterae Dignitates Cathedrales iure communi ac legitima consuetudine fruuntur et gaudent. Huius Dignitatis collatio, iuxta SS. Canonum praescripta, singulis vicibus, Apostolicae Sedi reservata erit. Hisce super rebus idem SSmus praesens edi iussit consistoriale Decretum, perinde valiturum ac si Apostolicae sub plumbo Litterae expeditae fuissent: cuius exsecutio, una cum facultatibus ad id necessariis, praefato Revmo Ordinario Lingonensi committitur. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 4 septembris 1918.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

IV

PROVISIO ECCLESIARUM

S. C. Consistorialis decretis, SSmus D. N. Benedictus XV has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

7 iunii 1918. — Metropolitanae ecclesiae Quitensi, in Aequatoriana Republica Americae Meridionalis, praefecit R. P. D. Emmanuelem Mariam Polit, hactenus episcopum Conchensem in Indiis.

8 iunii. — Cathedrali ecclesiae Spalatensi et Macarscensi R. P. D. Georgium Carić, hactenus episcopum titularem Ceramensem.

2 augusti. — Titulari episcopali ecclesiae Eleutheropolitanae R. D. Nicolaum De Carlo, canonicum cathedralis ecclesiae Paranensis, quem constituit Auxiliarem Revmi episcopi Paranensis.

14 septembris. — Cathedrali ecclesiae Pharensi R. P. D. Lucam Pappafava, hactenus episcopum Sebenicensem.

— Titulari episcopali ecclesiae Telmissensi R. D. Boleslaum Twardowski, quem deputavit in Auxiliarem Revmi archiepiscopi Leopoliensis Latinorum.

— Metropolitanae ecclesiae Bisuntinae R. P. D. Ludovicum Humbrecht, hactenus episcopum Pictaviensem.

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

I

DECRETUM

DE PAROECIA ABBATIAE CRYPTOFERRATENSIS

Iamdudum Leo XIII fel. rec. Ecclesiam Orientalem magno prosecutus studio, ritum graecum in pervetusta Abbatia S. Mariae Cryptaeerratae Monachorum Basilianorum pene obsoletum ad pristinam revocavit vitam decreto S. Congregationis de Propaganda Fide pro Negotiis

Rituum Orientalium diei 12 aprilis anni 1882. Ne autem fideles latini qui vicinia incolebant grave persentirent incommodum ex nova hac Monasterii instauratione, eodem decreto statuit « curam animarum in « Ecclesia eiusdem Abbatiae et in ipsius Parochiae ambitu *ab uno ex « monachis eiusdem Monasterii exercendam esse, qui tamen latinum « ritum omnino teneret*, prout cautum fuerat a SS. PP. Benedicto XIV « in Constitutione *Inter multa* diei 24 aprilis 1747 et a Leone XII « in Apostolicis litteris *Inter coetera* datis die 12 novembris anni 1824; « facta eidem licentia, unum vel alterum *cooperatorem latini ritus, sive « monachum*, sive etiam presbyterum saecularem, sibi adsciscere ». Cum autem plurium annorum experientia docuerit exercitium curae animarum latini ritus fidelium non parum distrahere Monachos ab exercitio ritus graeci, Emis Patribus huius Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali, cui munus demandatum est venerandos orientales ritus quam maxime fovere, integros purosque conservare et abusus, si qui in ipsis irrepserint, corrigere ac reformare, in plenariis Comitiis die 1ª iulii coadunatis propositum fuit dubium an expediret latinam parochiam a Graeco Monasterio Cryptoferratensi omnino separare, ac, omnibus hinc inde mature perpensis, respondendum censuerunt negative et ad mentem. Mens autem est, ut, immutatis quae de cura animarum decreto Sacrae Congregationis de Propaganda Fide superius memorato statuta fuerant, deinceps - habituali cura apud Monasterium perdurante - cura actualis animarum exerceatur a Monachis per presbyterum, sive saecularem sive etiam regularem, ritus tamen latini - seclusis ab eodem exercitio Monachis Basilianis, quos omnes graeci ritus omnino esse oportet - tamquam Vicarium perpetuum; cuius tamen praesentatio ad Curiam Tusculanam, a qua latini fideles loci in spiritualibus pendent, Abbati pro tempore in perpetuum reservetur; firmis in caeteris manentibus iis, quae de eadem cura animarum Benedictus XIV ac Leo XII b. r. Constitutionibus supra memoratis statuerant.

Hanc autem Emorum Patrum sententiam Sanctissimus D. N. Benedictus divina Providentia Papa XV, referente me infrascripto S. Congregationis Cardinali Secretario, die 10 iulii huius anni ratam habuit ac confirmavit, et per praesens Decretum edi iussit.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis pro Ecclesia Orientali, die et anno ut supra.

NICOLAUS CARD. MARINI, *Secretarius.*

II

DECRETUM

DE SEMINARIO PRO PUERIS ITALO-GRAECIS IN MONASTERIO CRYPTOFERRATENSI INSTITUENDO.

Perspiciens Sacra Congregatio pro Ecclesia Orientali ritum graecum in locis Italiae, in quibus fideles ex Albania oriundi incolunt, pene neglectum esse, praesertim ob ignorantiam tum linguae liturgicae tum disciplinae Ecclesiae Orientalis, optimum consilium duxit ad praedictum ritum ibidem instaurandum, adolescentes colligere, qui ad clericalem vitam adspirant, eosque in studio et observantia ritus graeci pressius educare. Quapropter Emi Patres eiusdem S. Congregationis in plenariis Comitiis kalendis iulii habitis, censuerunt supplicandum esse Sanctissimo, ut ad id consilium, si placuisset, perficiendum, eadem Beatitudo Sua dignaretur in Abbatia S. Mariae Cryptoferratae Monachorum Graecorum S. Basilii Magni ephebeum seu seminarium condere, in quo pueri selecti, tum ex praedictis Italiae locis, tum etiam ex continenti Albania sub disciplina et regimine praedictorum Monachorum in studiis literariis et in ritu graeco instituantur.

Quas Emorum Patrum preces, per me infrascriptum S. Congregationis Cardinalem Secretarium in audientia diei 10 iulii relatas, SSmus Dominus Noster Benedictus divina providentia Papa XV valde commendans benigniter excepit, ac praesens Decretum pro Seminarii Italo-Graeci erectione, prouti superius exponitur, apostolica Sua auctoritate confici promulgarique iussit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis pro Ecclesia Orientali, die et anno ut supra.

NICOLAUS CARD. MARINI, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

MONTEREYEN. ANGELORUM.

NULLITATIS MATRIMONII (PIRRI-SERVIDIO).

Benedicto PP. XV feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno quarto, RR. PP. DD. Ioannes Prior, Ponens, ***Aloisius Sincero et Fridericus Cattani-Amadori, Auditores de turno, in causa*** Montereyen. Angelorum - Nullitatis matrimonii, ***inter*** Mariam Pirri, ***repraesentatam per legitimum procuratorem ex officio deputatum Rev. D. Carmelum Conte, et*** Franciscum Servidio, ***interveniente et disceptante in causa Substituto defensoris vinculi ex officio, sequentem tulerunt definitivam sententiam.***

Mariae Pirri, in urbe *Los Angeles*, in Statibus Foederatis Americae Septentrionalis, ex italis parentibus, illuc e Calabria profectis, oriundae, dum 16 annorum aetatem agebat, praesentatus fuit a patre quidam barbitonsor, cui nomen Franciscus Servidio, ex eadem regione calabrica nuper proveniens, ut matrimonium cum illo iniret. Puella, vero, a quadam amica vicina persuasa se nimis iuvenem fuisse ad onera matrimonii sumenda, nuptiis propositis imprimis restitit; deinde, vero, genitoribus suadentibus, consensit et, post sponsalia trium circiter mensium, die 2 septembris anni 1906 coram Ecclesia cum viro coniuncta est in matrimonio. Vita coniugalis in domo paterna sponsae inaugurata est, ubi non defuerunt dissidia inter sponsae patrem et virum Franciscum, qui, tertio vertente anno coniugii, e domo soceri discedere coactus est. Maria autem, patre aegrotante, noluit virum sequi: mortuo patre suo, de viro sequendo ne cogitavit quidem, sed tribunal civile adiit et divortium obtinuit, aliique viro vinculo civili se coniunxit. Aliquot post annos precibus cuiusdam piae mulieris cedens, ut conscientiae suae consuleret, Maria a tribunali ecclesiastico Curiae Montereyen. Angelorum petiit ut matrimonium suum cum Francisco Servidio nullum declararetur ex capite vis et metus ex parte ipsius actricis, et die 19 decembris 1914 sententiam sibi favorabilem retulit. Curia vero metropolitana

S. Francisci Californien., in secundo gradu sententiam pro vinculo, die 30 augusti 1915, tulit. Appellatione interposita apud N. S. Tribunal, causa primo discussa fuit in turno rotali diei 8 iulii 1917, et responderunt DD. Auditores: *Dilata, et compleantur acta iuxta instructionem a D. Ponente dandam.* Completo processu suppletorio, causa iterum nobis proponitur definienda sub dubio consueto: *An constet de nullitate matrimonii in casu.*

Quaestio exclusive agitur de metu reverentiali qualificato per minas occisionis, semel tantummodo prolatas a patre Mariae Pirri, actricis, quae praetendit patrem minitatum fuisse ipsam occidere cum sclopeto, vulgo *revolver,* nisi matrimonio cum Francisco Servidio consentiret.

Metus reverentialis, ut notum est, ex sese levis est et matrimonium non irritat, nisi qualificatus sit per minas graves, aut verbera, aut preces instantes et importunas. De verberibus in casu nostro non est quaestio, cum nullus testis de eisdem loquatur. Neque de precibus instantibus et importunis, ut patet ex ipsa confessione actricis. Interrogata: « Voi fate menzione di parenti: chi erano i parenti che vi pregavano « di consentire per amore di pace? », respondit: « Mia zia ... Filomena « Pirri.... Una mia altra zia ... Maria Pirri ». Quaest.: « Questi parenti vi « spingevano ripetutamente? », respondit: « No: proprio una sola volta ». Quaest: « Come cercava vostro padre provocare il vostro consenso? », respondit: « Col parlarmi lo stesso giorno ». Quaest.: « Lo stesso giorno « che vostro padre pronunciò la minaccia? », respondit: « Sì ». Mater autem ait se semel tantummodo locutam esse cum filia Maria ad matrimonium urgendum: rogata enim: « Aveste qualche conversazione con « Maria riguardo al suo matrimonio? », respondit: « Sì, io la consigliai « a sposarlo ». Quaest.: « Ricordate di aver parlato a lei frequentemente « del fatto che Francesco sarebbe per lei un buon marito? », respondit: « Io gliene parlai una sola volta ». Et actrix, interrogata: « Le parole « di vostra madre non produssero nessun effetto particolare su di voi? », respondit: « No, fu realmente per mio padre che acconsentii ».

Actrix etiam testatur minas occisionis semel tantummodo a patre fuisse prolatas; interrogata: « Fu quella minaccia ripetuta in qualche « altra occasione? », respondit: « Solo una volta ».

Huiusmodi conclusiones, hucusque indicatae, moraliter certae dici debent, quia per confessionem iudicialem actricis favore vinculi firmatae sunt. « Confessio enim coniugis, quae pro matrimonii valore militat, « vim probandi in iis casibus habet, in quibus coniugibus ius accusandi « matrimonium privative reservatur », inter quos annumerandus est casus ex capite vis et metus. Ita Wernz (num. 745, ed. 1911); similiter

Instructio Austriaca, n. 149. Insuper ait Reiffenstuel (lib. II, tit. XVIII, num. 62): « Confessio facta in iudicio, non solum plene probat atque « actorem ab onere probandi relevat, sed etiam facit rem manifestam « et inducit notorium » (Textus est in cap. ult., *De cohabit. clericor.* et cap. *Cum olim*, 24, *De verb. signif. cum concordantiis*) ac notat Mascardus, *De probat.*, etc., cum communi. Quamvis haec regula, ab auctore Reiffenstuel indicata, generatim affirmetur de causis ubi de negotio privato agitur, et non universim teneat in iis ubi de bono publico sit quaestio, ut in causis matrimonialibus, tamen per analogiam applicari potest in causa matrimoniali ex capite vis et metus, ubi confessio metum patientis contra seipsum vim specialem habet, cum ipse metum patiens prae omnibus certo noscere praesumatur quales fuerint causae trepidationis animi a sese passae.

Porro, confessio deliberate facta in iudicio revocari nequit, nisi fiat in continenti, vel probetur confessionem per errorem facti contigisse. Ita Reiffenstuel (loc. cit.), cum communi (similia habentur in can. 1752 *Cod. Iur. Can.*). Ideo nihili facienda est depositio actricis contraria in processu suppletorio, ubi dicit, quin ullam rationem assignet mutati testimonii, patrem ter ipsam minatum esse in tribus diebus quae intercesserunt inter praesentationem anuli et eiusdem acceptationem, et in fine: « Dal tempo della promessa fino al tempo del matrimonio mio « padre e mia madre mi fecero continue pressioni, che cioè era bene « per alligarmi e sposare, che era un buon uomo... Io non diceva nulla ». Siquidem huiusmodi pressiones vel coactio actricis ex parte genitorum, semel dato consensu puellae, ab eadem omnino excluduntur in praevia depositione.

Neque valet depositio matris, in processu suppletorio facta, ad probandum minas ter fuisse prolatas, quia contradicit confessioni actricis, quia unicus testis est, et quia substantialiter mutavit depositionem in primo interrogatorio factam, quin fuerit ulla ratio mutationis assignata; et denique quia sibi contradicit, cum implicite saltem in prima depositione retulerit minas una vice fuisse prolatas. Interrogata enim: « Com- « piacetevi dire che cosa sapete riguardo alla promessa di Maria a Fran- « cesco Servidio? », respondit narrando minas a patre factas: immediate deinde interrogata: « Come agì Maria dopo essere stata minac- « ciata dal suo padre? », respondit: « Maria diede il suo consenso ».

Tota igitur causa vertitur de minis occisionis a patre actricis semel prolatis, de quibus duplex oritur quaestio: 1) an reapse factae fuerunt dictae minae? et, quatenus affirmative: 2) an fuerint efficaces, ita ut per illas Maria Servidio metu coacta fuerit ad matrimonium ineundum?

Quoad primam quaestionem de facto prolationis minarum, notandum est regulariter requiri et sufficere ad aliquid probandum in iudicio duos testes capaces et idoneos, omni suspicione maiores, ex propria scientia de facto testantes. In casu nostro habetur unus tantum testis idoneus et capax, ex propria scientia deponens de minis occisionis cum sclopeto, vulgo *revolver*, mater sponsae nempe, quae, licet actrici consanguinea, ac proinde testis non capax in causis ordinariis filiae suae, tamen in causa matrimoniali a lege ecclesiastica admittitur. Testimonium ipsius actricis, utpote post matrimonium contra valorem matrimonii factum, omni vi probandi caret, iuxta cap. *De eo qui*, lib. IV, tit. XV. Cf. *Instructio Austriaca*, n. 148, 169; Wernz, n. 745 et 1911.

Licet autem ordinarie requiratur testimonium duorum testium ex propria scientia deponentium et omni suspicione maiorum, in causis tamen, ex natura sua difficilis probationis, uti causa matrimonialis ex capite vis et metus, quae ordinarie circa res intra domesticas parietes gestas agitur, iure admittitur probatio per praesumptiones, coniecturas, indicia, quae, cumulative sumpta, certitudinem moralem gignere possunt.

In casu nostro, uti supra notavimus, testem unicum de visu seu de propria scientia habemus, matrem nempe actricis, quae rem sic narrat: « Un tempo brevissimo passò dal primo incontro al negozio a « quando Francesco venne in casa con l'anello. Io stessa, mio marito, « Maria e Francesco eravamo presenti. Francesco tentò di dare l'anello « a Maria, ma questa non volle prenderlo; mio marito le parlò adira- « tamente, e allora lei accettò l'anello, ma non lo mise al dito. Maria « non parlò. Il giorno dopo, mio marito venne su da Maria e con un « revolver la spaventò e disse che lui la ucciderebbe se essa non spo- « sasse Francesco. Dopo, tornando verso di me, disse che ucciderebbe « anche me se io non usassi la mia influenza nel persuaderla a spo- « sare Francesco ». Interrogata dein: « Come agì Maria dopo essere « stata minacciata? », respondit: « Maria diede il suo consenso ». Num vero Carmela Pirri, actricis mater, testis sit omni suspicione maior, saltem dubium est, quia sibi non cohaeret, sed potius sibi contradicit, cum in primo interrogatorio de minis una vice prolatis loquatur, quas immediate sequebatur consensus matrimonio a filia praestitus, dum in secundo interrogatorio affirmat patrem Mariae ter eam minasse in periodo unius hebdomadae.

Tres sunt testes de auditu respectu minarum occisionis: Maria Pirri, actricis patrua, Maria Doyle (alias Coyle) et Guillelma Brennan.

Testis Maria Pirri praetendit utique, se immediatam testem fuisse minarum mortis quam patrem protulisse dicit in prima anuli praesen-

tatione. Huiusmodi testimonium autem reiiciendum est tanquam falsum, quia nullus alius testis, inter eos qui eo tempore adfuerunt, de dictis minis quidquam referunt; porro, tres ex ipsis id explicite excludunt: Franciscus Moreno nempe, ipsa actrix et Stephana Pometti, quae etiam in domo Pirri erat quando puella sponsum primo repulit, uti narrat actrix: « Essa (S. Pometti) mi udì a dir di no, quando io salii al piano « superiore ». Denique, mater puellae id saltem implicite excludit, cum de minis tantum die insequenti factis loquatur.

Huiusmodi falsum testimonium naturaliter suspectam reddit aliam eiusdem testis depositionem, qua ex auditu testatur de minis a patre prolatis; semel mendax, enim, semper mendax. Interrogata a iudice: « Aveste qualche conversazione con Maria durante i tre giorni che pas- « sarono tra il suo rifiuto dell'anello e la accettazione di esso? », respondit: « Sì, io la consigliai ripetutamente di sposare Francesco ». Quaest.: « Durante questi tre giorni parlaste alla madre di Maria intorno al ma- « trimonio? », respondit: « Noi parlammo insieme del matrimonio, e la « madre di Maria disse che la miglior via per liberarsi da ogni trava- « glio, sarebbe per Maria di sottomettersi ai desideri di suo padre ed « accettare Francesco per suo marito ». Quaest.: « Vi disse qualche cosa « la madre di Maria riguardo alla minaccia fatta dal padre di Maria? », respondit: « Sì, disse che se Maria non desse il suo consenso, suo padre « continuerebbe ad essere adirato con lei ed arriverebbe fino ad ucci- « derla ». Quaest.: « La madre di Maria disse che il padre aveva fatto « qualche minaccia, e se è così, di che natura era? », respondit: « Disse « che il padre faceva minaccia di uccidere Maria ». Quaest.: « La madre « di Maria vi disse in che maniera il padre minacciò di uccidere Maria? », respondit: « No ». Quaest.: « Vi disse la madre di Maria se il padre « disse che ucciderebbe Maria con un coltello, una pistola o la gette- « rebbe dalla finestra? », respondit: « No, essa non mi disse mai il « modo come il padre disse che l'ucciderebbe ».

Iamvero DD. Auditores censent hanc depositionem testis Mariae Pirri nullatenus confirmare testimonium de minis a Carmela Pirri narratum, non solum quia suspecta evadit ex evidenti mendacitate testis respectu minarum in occasione praesentationis anuli, sed etiam quia nihil scit de modo quo minae praetensae a puellae patre factae fuerunt, manu videlicet sclopeto armata, qui modus circumstantiam substantialem minationis praetensae constituit. Incredibile enim videtur, quod actricis patrua, quae, iuxta ipsius declarationem iuratam, in pluribus colloquiis cum puella habitis in illis tribus diebus post primam anuli praesentationem, reluctantiam eiusdem consiliis vincere conabatur et

matrem eius, eodem temporis intervallo, de minis factis loquentem audivit, nihil omnino a matre vel a puella ipsa audivit de circumstantia substantiali, quod nempe pater, manum armatam cum *revolver* versus filiam extendit, dum minas mortis proferebat. Ideo concludendum putamus testimonium Mariae Pirri narrationem de minis a Carmela Pirri factam nullatenus confirmare.

Alia testis ex auditu, Maria Doyle, sibi contradicit, quin contradictionis rationem reddat, ac proinde suspectum redditur eius testimonium. Interrogata enim: « Aveste una conversazione con Maria Pirri « prima delle nozze? », respondit: « Solo una volta. Diceva che andava « a maritarsi, ed essa non ne aveva piacere, ma suo padre la costrin- « geva a sposare ». Deinde, posterius interrogata: « Quante volte essa « vi parlò riguardo a questa materia (il matrimonio)? », respondit: « Circa tre volte ». Refert etiam haec testis quod, iuxta narrationem sibi ab actrice factam, huius soror Aloysia adstitit minarum prolationi: Aloysia vero negat patrem unquam coram ipsa minas contra sororem Mariam protulisse. Tredecim annos habebat tempore matrimonii, ideoque, pubertatem adepta, idonea testis erat.

Tandem Guillelma Brennan, de cuius veracitate non ambigitur, de minis didicit tempore suspecto, idest non solum post matrimonium contractum, sed etiam post secundum matrimonium cum alio viro Janny civiliter initum, et quidem quando ipsa Brennan ab actrice rationes quaerebat pro nullitate matrimonii cum Francisco Servidio. Alia ratio fidem denegandi narrationi ab actrice Dominae Brennan factae est quod illa ipsi retulit circumstantiam coactionis praetensae, de qua omnino silent ipsa actrix et alii testes in iudicio, nempe: « Essa disse che (il « padre) la chiuse in una camera e la fece stare lì, finchè consentisse ».

Ad probandum factum specificum minarum occisionis cum *revolver*, igitur, habemus tantummodo unum testem de scientia propria, Carmelam Pirri, quae sibi, implicite saltem, in facto substantiali contradicit, et unum solum testem de auditu, Mariam Doyle, quae sibi etiam contradicit. Excluditur testis Maria Pirri, quae, ob rationes supra indicatas, factum specificum minarum cum *revolver* non confirmat. Excluditur etiam testis Brennan, quia solum refert confessionem coniugis post matrimonium, quod, ut supra notatum est, vim probandi non habet.

Tandem testimonium ipsius actricis, quod ad normam iuris communis solummodo uti adminiculum probationis adhiberi potest, debilitatur ex pluribus contradictionibus. Ita, ex. gr., actrix quaesitis iudicis: « Voi fate menzione di parenti; chi erano i parenti che vi pregavano « di consentire per amore di pace? », respondit: « Mia zia ... Filomena

« Pirri... Una mia altra zia ... Maria Pirri ... ». Quaest.: « Questi parenti « vi spingevano ripetutamente? », respondit: « No, proprio una sola « volta ». Quaest.: « Aveste qualche conversazione con vostra madre « dopo la minaccia che v'era stata fatta, e prima che consentiste a spo- « sare il signor Servidio? », respondit: « No, soltanto io dissi che spo- « serei per loro amore ». Quaest.: « Non discuteste la cosa con vostra « madre dopo? », respondit.: « No ». Quaest.: « Non discuteste la cosa « con qualche altro? », respondit.: « No, il secondo giorno io consentii « a convivere con lui ... ». Quaest.: « Dopo di aver espresso la vostra « ripugnanza, come vi regolaste e che cosa faceste? », respondit: « Io « era adiratissima, ed essi non discorsero di ciò innanzi a me per tre « giorni ». Quaest.: « Durante questi tre giorni discorreste della cosa « con qualcuno? », respondit: « No, ma dissi alla signora Doyle che « non voleva sposare ». Quaest.: « Aveste qualche conversazione con « vostra madre? », respondit: « Certamente ». Quaest.: « Che cosa dice- « ste? », respondit: « Dissi a mia madre che non volevo sposarlo ». Interrogata posterius: « Aveste qualche conversazione durante questi « tre giorni (nempe post denegatum consensum) con qualche persona « o persone, riguardo al vostro matrimonio proposto? », respondit: « Sì, « con le mie due zie. ... Una Filomena Pirri e l'altra Maria Pirri ». Quaest.: « Durante questi tre giorni a intervalli parlaste a vostra madre e alle « vostre zie del vostro matrimonio col sig. Servidio? », respondit: « Cer- « tamente ». Praeterea, dum in primo interrogatorio minas semel factas fuisse asserit, in secundo dicit eas ter prolatas fuisse.

Satis patet, igitur, probationem facti specifici minarum deficere, si depositiones testium nude et in se perpendantur; haec vero deficientia magis magisque apparet, si ratio habeatur multarum praesumptionum quae ex toto circumstantiarum complexu oriuntur, quae quidem suadent factum praetensum minarum nunquam habuisse locum. De iis breviter discurremus.

Imprimis indoles patris erga filios erat admodum benevola, prout omnes referunt: speciatim omnes filii eorumque mater testantur eum filios nunquam vi physica correxisse: filia eius Margarita Pagliuso, solitariae exceptionis meminit, quando nempe pater semel ei alapam dedit. Mater ait eum aliquando filios corporaliter punire minitasse, nunquam vero minas fuisse exsecutum: filia Aloysia autem patrem corporalem punitionem neque unquam minitasse testatur. Mater actricis de ratione agendi mariti erga seipsam ait: « Non mi minacciò mai, ne mi atterrì « (con minacce) sino a circa 15 anni dopo che fummo sposati ». Alius etiam testis, Franciscus Moreno, amicus intimus familiae Pirri, mitem

patris indolem confirmat; ait: « Non era capace di uccidere una mosca ». Pondus huiusmodi testimonii cumulativi de indole patris benevola et miti erga filios non minuitur declaratione aliquorum quod aliquando ira motus fuit, quod et personis benevolae indolis aliquando contingere potest.

Tempore, porro, quo minae praetensae prolatae fuerunt, pater matrimonium propositum nondum firmo animo voluit. Narrat enim Franciscus Moreno patrem post consensum a puella datum sic eum allocutum esse: « Questo Signore (F. Servidio) è a lavorare da voi, e io « desidero che lo proviate e vediate se è uomo capace di sostenere mia « figlia, altrimenti noi possiamo troncarla ». Reapse post tres hebdomadas F. Moreno responsum patri dedit, eumque certiorem fecit de capacitate viri Servidio sustentandi eius filiam. Ad quid, igitur, pater benevolus minis mortis insisteret ut filia matrimonio consentiret, quod nec ipse firmo consilio voluit?

Deinde, ipsa actrix se minis non cessisse, quod et soror eius, Margarita Pagliuso, confirmat. Id vero praesumptionem facit, non solum contra minarum efficaciam, sed etiam, attenta natura minarum praetensarum in casu, contra earundem existentiam. Inverosimile enim est quod puella inexpers, sexdecim annorum, illico resistere audeat voluntati patris, qui, ira incensus, contra ipsam dirigit sclopetum ad occidendum, si ipsa flecti renuat: eo vel magis id valet in casu, quo ratio resistentiae nonnisi levis erat, nempe quia nimis iuvenis adhuc erat ad onera matrimonii assumenda. A iudice quaesita: « In qual tempo del giorno « vostro padre proferiva questa minaccia? », respondit actrix: « Nella « mattina ». Quaest.: « Deste voi in seguito il vostro consenso? », respondit: « No ». Quaest.: « Che cosa finalmente v'indusse a cambiare « la vostra intenzione? », respondit: « Nel vedere mia madre in miseria « voler ciò; e i miei parenti che allora mi pregavano di consentire per « amore di pace ». Margarita Pagliuso, soror actricis, interrogata: « Cre- « dete che ciò fu (che Maria sposasse il Servidio) perchè suo padre la « minacciò? », respondit: « Non credo che lei avesse molto timore di lui, « ma sposò per provare che era innocente, che non aveva altro fidanzato ».

Praesumptio porro, omnino gravis, contra factum praetensum minarum habetur ex eo quod ii, qui intimo nexu necessitudinis vel consuetudinis cum familia Pirri coniuncti erant et illis praecise diebus de matrimonio, sive cum actrice sive cum matre eius, locuti sunt, nihil sciunt de minis cum *revolver* factis. Ita Aloysia Pirri, actricis soror, quae tunc tredecim annos habebat; ita Maria Pirri, actricis patrua, quae pluries, ut ipsa ait, puellae consilium eo tempore dedit ut matrimonio consentiret et primae anuli praestationi aderat; ita Stephana Pometti, quae,

actrice testante, eodem tempore aderat et, ut refert Maria Doyle, fere semper in domo Pirri erat: « Essa era solita starvi tutto il tempo »; ita Fr. Moreno, qui sponsum comitabatur dum anulum praesentabat et tantam partem habuit in matrimonio preparando, et matrimonii celebrationi simul cum uxore sua adstitit tamquam testis.

Sola ratio cur puella primo renuit nuptiis propositis consentire, erat, ut ipsa ait, quia nimis iuvenis erat; amorem erga alium virum non fovebat, uti declarat soror eius, Margarita Pagliuso; repugnantiam versus virum ac propositas nuptias non ea erat quae minis indigebat ad illam vincendam, sed potius genitorum consilio, quo filiam inexpertem suadere possent. Denique, eodem modo se gerebat pater in matrimonio puellae Mariae parando ac in matrimonio pro aliis negotiando, uti narrat mater puellae, Carmela Pirri, ubi tamen, ut in confesso est, nulla coactionis materia adfuit.

Omnibus, itaque, huiusmodi praesumptionibus perpensis et habita ratione deficientis probationis ab actrice deductae, concludendum censemus non constare de facto specifico minarum occisionis.

Quod ad secundam quaestionem attinet, efficaciam videlicet minarum, dato, sed non concesso, quod locum habuerint, item non constare de eadem dicendum est. Ad probationem minarum regulariter requirunt auctores ut qui minas profert, solitus sit easdem exsequi; secus enim concludendum aiunt minas haud serio proferri, seu inefficaces esse. Iamvero, ex depositionibus testium, uti supra memoratum est, patet actricis patrem vel minas non adhibuisse in filiis corrigendis, vel saltem easdem exsequi non consuevisse. Ita actrix in interrogatorio. Quaest.: « Egli era un buon padre? », respondit: « Sì, un ottimo uomo ». Quaest.: « Se qualche membro della famiglia per caso fosse stato disob- « bediente, come si comportava con lui? », respondit: « Era adiratis- « simo, e ci diceva: " Noi dobbiamo fare bene la prossima volta „ ». Quaest.: « Aveva l'abitudine di punire i figli? », respondit: « No ». Soror actricis, Aloysia, de eodem themate sic loquitur: « Temevate voi il « vostro padre? », respondit: « Non moltissimo; proprio come qualsiasi « altro bambino ». Quaest.: « Vi punì mai? », respondit: « No ». Quaest.: « Si adirò mai con voi? », respondit: « Una volta in qualche tempo ». Quaest.: « Minacciò mai il vostro padre di punirvi? », respondit: « No, « egli era buonissimo con noi ». Quaest.: « Era anche buonissimo con « vostra sorella? », respondit: « Sì ». Quaest.: « Era un uomo moderato « e pacifico? », respondit: « Sì, era ottimo ». Quaest.: « Ricordate vostro « padre fare qualche cosa per indurre vostra sorella a sposare Fran- « cesco Servadio? », respondit: « No ». Quaest.: « Minacciò egli vostra

« sorella? », respondit: « No, in faccia a me ». Inefficaciam minarum in casu alii testes supra relati, Fr. Moreno et ipsa actricis mater, confirmant, dum de miti et benevola patris indole loquuntur, affirmantes eum haud solitum fuisse filios punire.

Praeterea, notatu dignum est actricem directe, a iudice interrogatam, an censuerit patrem minas praetensas reapse fore exsecuturum, non ausam fuisse affirmative respondere. Imo testatur, uti vidimus, se minis non cessisse, sed ob amorem pacis matrimonio consensisse: eidem vero testi postea contraria affirmanti fides adhiberi nequit, uti iam declaratum est. Denique, altera actricis soror, M. Pagliuso, recise declarat puellam nec timorem patris habuisse, neque ex metu coactam fuisse ad matrimonium contrahendum.

Porro, ea quae matrimonium antecesserunt vel comitata vel subsecuta sunt carentiam pressionum ex parte genitorum et deliberatum animum puellae plane manifestant. Id discimus ex ore ipsius actricis iudicis interrogationibus respondentis: ait enim: « Io fui buona con lui, « dopo che acconsentii ». Quaest.: « Con quanta frequenza il sig. Ser- « vidio frequentava la vostra casa? », respondit: « Due volte la setti- « mana ». Quaest.: « Dove andavate con lui? », respondit: « Alle volte « a un buon spettacolo ». Quaest.: « Dopo aver stretto compagnia col « sig. Servidio, cominciaste ad amarlo? », respondit: « Sì, noi anda- « vamo insieme... ». Quaest.: « Andavate fuori con lui? », respondit: « Una volta alla settimana ». Quaest.: « A gite di piacere? », respondit: « Sì, come al lido, e a uno spettacolo ». Quaest.. « Vi costringeva vostro « padre a uscire con lui? », respondit: « No ». Quaest.: « Uscivate con « lui volentieri? », respondit: « Sì ». Quaest.: « Quali sentimenti pro- « vavate verso di lui? », respondit: « Non saprei dirlo; realmente non « amavo l'uomo, ma neppure l'odiavo ». Quaest.: « Vi preparavate per « le nozze volentieri? », respondit: « Certamente ». Quaest.: « Faceste « niente sotto pressione? », respondit: « Mio padre e mia madre com- « pravano le cose, e me le davano... ». Quaest.: « La coppia fidan- « zata entrò volentieri in tutti i preparativi? », respondit: « Sì ».

Refert etiam actrix se libere matrimonio consessisse in celebratione nuptiarum et post matrimonium debita coniugalia sine reclutantia reddidisse, et in genere quae sponsae sunt munera libere adimplevisse. Interrogata enim: « Quando lo sposaste il 2 settembre 1906, lo sposaste « volentieri? », respondit: « Certamente ». Quaest.: « Vi furono tutti « gli amici e parenti? », respondit: « Sì ». Quaest.: « Deste ad inten- « dere a qualcuno che voi eravate una moglie sposata senza consenso? », respondit: « No ». Quaest.: « Vivevate volentieri con vostro marito? »,

respondit: « Sì ». Quaest. « Faceste nessuna opposizione per aver rela- « zioni matrimoniali con lui? », respondit: « No ». Quaest.: « Facevate « voi la parte di una moglie obbediente, volenterosa? », respondit: « Sì ». Quaest.: « Sotto ogni rispetto? », respondit: « Sì ». Quaest.: « Procu- « ravate fare le cose in meglio per lui? », respondit: « Sì ». Quaest.: « Era ogni cosa soddisfacente? », respondit: « Sì ». Ex hisce confessionibus actricis patet eam nuptiis propositis non restitisse, non quia vanam putabat resistentiam, sed quia deliberate noluit resistere.

Reus conventus, denique, et parochus Bucci qui sponsos matrimonio cōniunxit, negant quodcumque coactionis vestigium fuisse in praestito mulieris consensu. Quod etiam confirmat testis Fr. Moreno, qui, uti vidimus, magnam partem habuit in matrimonio preparando, non obstante ipsius desiderio ut matrimonium nullum declararetur. Et refert testis Priscilla Scottini, parochi ancilla, sponsam sibi dixisse tres hebdomadas ante matrimonium se nupturam fuisse quia aderat opportunitas nubendi: « Io le chiesi perchè si maritasse così presto; allora mi disse « che, poichè aveva una occasione, così doveva maritarsi ».

Saltem probabiliter, itaque, concludendum est Mariam Pirri, actricem, propriam reluctantiam vicisse et consensum dedisse ut morem gereret, qui matrimonio favebant: quod, ut saepius H. S. Ordo docuit, validitati consensus matrimonialis nullatenus obstat.

Quibus omnibus tam in iure quam in facto consideratis et bene perpensis, Christi nomine invocato, Nos infrascripti Auditores de Turno, pro Tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, decernimus, declaramus et definitive sententiamus, *non constare de matrimonii nullitate in casu*, seu ad propositum dubium respondemus: *negative*.

Ita pronuciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium, ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam et adversus reluctantes procedant ad normam SS. Canonum et praesertim cap. 3, sess. XXV, *De ref.*, Conc. Trid., iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis exstitura sint.

Romae in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 21 decembris 1917.

Ioannes Prior, *Ponens*.
Aloisius Sincero.
Fridericus Cattani-Amadori.

Ex Cancellaria S. Romanae Rotae.
Sac. T. Tani, *Notarius*.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

AVVISO.

La Direzione dell' « Annuario Pontificio » presso la Segreteria di Stato interessa vivamente gli Illmi e Rmi Ordinari delle diocesi, i collegi prelatizi, i Superiori generali degli Ordini religiosi, i Rettori dei collegi ecclesiastici e tutti i dignitari appartenenti alla Corte pontificia a volerle trasmettere in tempo utile le relazioni e rettifiche occorrenti per la edizione dell'« Annuario » pel prossimo anno 1919, in conformità della lettera circolare dell'Emo sig. Cardinale Gasparri, Segretario di Stato, in data 15 luglio 1915, e delle particolari istruzioni ricevute al momento delle nomine e promozioni.

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

13 settembre 1918. L'Emo signor cardinale Alessio Ascalesi, arcivescovo di Benevento, *Protettore del Monastero di Santa Chiara in Montefalco.*

16 » » Monsignor Bonaventura Cerretti, arcivescovo tit. di Corinto, segretario della Sacra Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari, *Consultore della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale.*

» » » Monsignor Isaia Papadopulos, vescovo titolare di Grazianopoli, assessore della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale, *Consultore della Sacra Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari.*

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

6 aprile 1918. Mons. Pasquale Ferrari, della diocesi di Massa-Carrara.
26 agosto » Mons. Giovanni Di Vano, della diocesi di Viterbo e Tuscania.
» » » Mons. Sestilio Giulianelli, della medesima diocesi.
» » » Mons. Vincenzo Marcianó, dell'archidiocesi di Reggio Calabria.

NECROLOGIO

31 agosto 1918. Mons. Antonio Giuseppe de Souza Barroso, vescovo di Porto.
17 settembre » L'Emo signor cardinale Giovanni Maria Farley, arcivescovo di New York.
23 » » Mons. Pellegrino Maria Francesco Stagni, arcivescovo titolare di Ancira.
25 » » Mons. Giovanni Ireland, arcivescovo di San Paolo di Minnesota.
» » Mons. Andrea Segura y Dominguez, vescovo di Tepic (Messico).
» » Mons. Francesco Silas Chatard, vescovo di Indianapolis.